

cognitio alteris pandat. In g. u. nulla simili-
tudo monstrata est. ut q̄ duos sex modos sunt
alteri alatus neumā. certaq. n̄ recipit. Ita si
compellas recipere transponeret. ut pote si s̄
uello antiphonā cui p̄incipiū ēst. in D. ut E. t̄
in F. q̄ālētus modi uocis incipere. mox audi-
tu perp̄e quanta diuersitatē transponeret
fieri. In D. u. ut in A. que unus ēst sepiissime
possimū cende cantu incipit ut finire. Sepi-
simē h̄ dixi et n̄ sep̄qua similitudo nisi indi-
apason p̄fecta n̄t. Ubi enī ē. tonos sententioꝝ q̄.
diuersa polito fieri necesse est. & neumā.
In p̄datis nāq. uocib. & que unus modi dñt
dissimilitudines inueniuntur. D. enī dixi p̄ponit

Hesus in di t'ropi quo's abus'ue tono's nomi
nante q'sic ab inuice' naturali diuisitate dis'un
ctu' ut it' at'c'i in sua secle locu' non tributari
alcq' alcius neuma' aut transforma' aut
numq' recipiat. DE MONODIS & FALSI
MELL DERIUTONIE.

Decembris fiscum

Dissonancia q̄ p̄falsitatē ita canendo sur-
cepit cū aut debene dēmisi uocib. parūq; q̄
detinunt grauantes. ut addicione intenden-
tes quod p̄p̄ uoces hominū faciunt. aut cū
ad p̄dictā rationē plus iusto incendentes. t̄
remittentes neumā cui liba m̄ di. aut in
alium modū p̄uerteri. aut loco q̄ uoce n̄ reci-
pit incoamus quod ut exēplo pateat in comu-
ne Diffusa. ē. ḡia. Multa pp̄ea q̄d erat in
capiendū in. F. uno tono deponunt. cū ante
F. tonus n̄ sit. s̄icq. fit ut finis communiosus
et id ibide ueniat. ubi nulla vox ē. Cantoris
raq. pericia ē. deb̄s q̄ loco tñ q̄d liber neu-
mā incipiat. ut et timore op̄z affine uoces
inquirat. hostemidos. ut et op̄s grecorum
namus. p̄cū deuterū. trinū. tetricū.
Quæ vox. Avareq̄ incantū obaneat p̄t. L

Cūt quilibet cantus omnibus vocib. & modis hat. vox
tam q̄ cantu ēminat obvina p̄incipatu. Canticū dūcius
& monosius sonat. Et p̄misit uoces q̄ dāmū exoriantur
patet. reuia aptantur. ut mirū in modū quandā abea
coloris facie ducere uideat. P̄supdūctas nōpē sex
uoci consonantias q̄ neumā ēminat. reliq; uoces con-
cordare debet. Uocis q̄ cantu ēminat p̄cipiu
et cunctarūq; distinguuntur hinc. t. sā p̄cipia op̄e
adherere. Excepit q̄dām in E. ēminat. sepm. c.
gabeaduapente & semiconioductar. p̄cipiu facit.
ut at. iei phor. 12.

Ter cia dies est quod hęc facta sunt. p
Preterea si aliquę cantare audimus p̄m̄ ei vocē cui
modiste ignoramus. q̄ ut consenseremusq; reliquę species
sequant̄ nescimus. Finis dicitur ultima vox
modū expectat apte cognoscim̄. Incep̄t̄ enī canci
quid sequatur ignoras. Finis enī qđ possent̄ uides.
Itaq; finalis vox et quā melius inueni. Deinde si end
cantur versū aut psalmū. aut aliqđ uel subiungere
ad finale vocē maxime op̄: coaptare. n̄ ad h̄m̄ ut
aliam ad inspectionē redire. Addit̄ qq; illud qđ
accurati cantus infinalē vocē maxime distinctio
nes mutant. Nee nurū regulas musicae a finali uoce
sumere cū ē ingramaticę partib; pene ubiq; uī sensus
multimis litteris et sillabib; peculis numeris; phonis; et ipsa
discernimus. Is̄ quā et om̄is laus in fine canitur. ure
dicamus. quia om̄is cantus eisīn sic subiectus. et ab eo
modo regulā sumat. qđ utamū sonat. A finali

raq uoce adquinta in quibus & canticis iuxta . . .
positio . . . ad ostentias eleuatio liceat contrahanc
regula septem hanc . cui ad nonā decimāve p̄gredimur.
unde & finales uoces fluerunt. D. E. F. G. qd̄ hi p̄mū
p̄dicta eleuacionē & depositionē monocordi postea
comodantur. Habet enim deorsum unū regacordū
grauū. sive si in duo accutus.
I deduisione . . . in corde . . . in nocto.
inter ea cū cantū uniusm̄ in p̄te . . . p̄a ad companionionē